

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Кж1-765/19
18.10.2019. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Оливере Бојовић, председника већа, Драгана Лековића и Зорице Ђурић, чланова већа, са записничарем Тањом Николић, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 КЗ, одлучујући о жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Душана Ђорђевића из Пожаревца, изјављеној против пресуде Основног суда у Пожаревцу 39К-93/19 од 17.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 18.10.2019. године, једногласно је донео

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца окривљеног Уроша АА, и пресуда Основног суда у Пожаревцу 39К-93/19 од 17.05.2019. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Пожаревцу 39К-93/19 од 17.05.2019. године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 2 (две) године, у коју се има урачунати време проведено у притвору од 16.01.2019. године до 17.05.2019. године.

Окривљени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка у корист ОЈТ Пожаревац и Основног суда у Пожаревцу, о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Окривљени је обавезан да на име паушала у корист буџетских средстава Основног суда у Пожаревцу плати износ од 5.000,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Малолетни оштећени ББ, за остваривање имовинскоправног захтева упућен је на парницу.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио бранилац окривљеног АА, адвокат Душан Ђорђевић из Пожаревца, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу преиначи побијану пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе, или да исту укине и врати првостепеном суду на поновно суђење.

Основни јавни тужилац у Пожаревцу изјавио је одговор на жалбу у коме је предложио да Апелациони суд у Крагујевцу одбије као неосновану жалбу браниоца окривљеног, а првостепену пресуду потврди.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу у поднеску КТЖ-790/19 од 04.10.2019. године предложио је да Апелациони суд у Крагујевцу одбије као неосновану жалбу браниоца окривљеног и првостепену пресуду потврди.

Апелациони суд у Крагујевцу је у смислу одредбе члана 447 став 1 КЗ одржао седницу већа, у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, на којој је у смислу члана 451. став 1. ЗКП испитао првостепену пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у изјављеној жалби, па је по оцени жалбених навода и предлога, навода из одговора на жалбу, као и предлога Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу нашао:

Жалба је неоснована.

Неосновано се жалбом браниоца окривљеног првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, наводима да је изрека пресуде противречна сама себи, да су разлози пресуде противречни изреци, да првостепена пресуда нема разлога о чињеницама које су предмет доказивања, а да су дати разлози нејасни и у знатној мери противречни, као и да чињеницама које су предмет доказивања постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде, садржини исправа и записника о исказима датим у поступку, и самих тих исправа или записника, због чега није могуће испитати законитост и правилност пресуде, јер је изрека разумљива и садржи потпуно описане инкриминисане радње, из којих се јасно закључује како је окривљени извршио предметно кривично дело и које је радње предузео ради извршења истог, па су стога жалбени наводи којима се окривљеног првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, оцењени као неосновани.

Чињенично стање је правилно и потпуно утврђено и исто жалбом браниоца окривљеног није доведено у сумњу.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, бранилац окривљеног АА у жалби указује да је осуђујућа пресуда донета превасходно на основу пријаве малолетног оштећеног ББ, који се тренутно налази у Васпитно-поправном дому, па из његовог понашања произилази да је и сам склон криминалном понашању, да из одбране окривљеног и из исказа саслушаних сведока јасно произилази да окривљени критичном приликом није узео телефон оштећеног, већ је од њега вратио од свој телефон, који му је оштећени одузео раније тог дана, што потврђују искази сведока ВВ, оца окривљеног, ГГ, власника парфимерије у којој су се раније критичног дана срели окривљени и оштећени, као и листинг позваних бројева са бројем малолетног оштећеног из ког се утврђује да је малолетни оштећени контактирао мајку окривљеног, ДД, након чега је отишао у њихово домаћинство у намери да од родитеља окривљеног себи прибави 300 евра, како би променио исказ дат полицији. Жалбом се даље истиче да је остало неутврђено ко је оштећеном вратио мобилни телефон, да ли извесни „Б.....“ или БЂ, да исказ оштећеног није у сагласности са снимком са сигурносних камера и да у конкретном случају, а сходно члану 16 ЗКП, није доказано да је окривљени учинио кривично дело које му се ставља на терет, па је применом начела *in dubio pro geo* требало пресудити у корист окривљеног.

Овакви жалбени наводи не могу се прихватити као основани. Наиме, правилно је првостепени суд пошао од снимка сигуросне камера из хола тржног центра где се одиграо критични догађај, из кога је несумњиво утврђено да је окривљени у холу чекао оштећеног, да је пришао оштећеном чим је он наишао, више пута га отвореном шаком ударио у пределу лица, гурнуо га уза зид и својом главом снажно ударио у његову главу, потом му истргао мобилни телефон из руке, а затим одгурнуо оштећеног према излазу из хола и да су, у тренутку када је наишло треће лице, заједно изашли из хола тржног центра. Правилно је првостепени суд овај снимак са сигуросних камера довео у везу са исказом малолетног оштећеног, који је навео да је неколико дана пре критичног догађаја од окривљеног позајмио новац, који је требало да му врати кроз пар дана, што није учинио, па је, када је ушао у тржни центар и видео окривљеног одмах извадио 1.000,00 динара из џепа, јер је знао да ће му окривљени тражити новац, при чему му је одузео и мобилни телефон. Овај исказ оштећеног у сагласности је и са исказом сведока ЕЕ, која је потврдила наводе оштећеног да је девојка окривљеног, ЂЂ вратила телефон малолетном оштећеном, као и са исказом сведока ЂЂ, у оном делу у коме наводи да је оштећеном мобилни телефон враћен, при чему околност да ли је оштећеном мобилни телефон вратила она, или, како она тврди, извесни „Б.....“, није од утицаја у конкретном случају. Правилно је првостепени суд закључио када није прихватио одбрану окривљеног који наводи да је оштећеном ударио само неколико ћушки, будући да је оваква одбрана срачуната на избегавање кривице, и у супротности је како са исказом оштећеног, тако и са снимком сигуросних камера за видео надзор у тржном центру. Такође, правилно првостепени суд закључује када не прихвата тврдњу окривљеног да је критичном приликом од оштећеног одузео свој, а не његов мобилни телефон, јер није у сагласности са исказом сведока ЕЕ, ЂЂ и оштећеног ББ, као и потврдом о одузетим предметима, из које је утврђено да је од окривљеног одузет мобилни телефон марке „Самсунг“, а не марке „Alcatel UZ“. Исказе сведока ГГ и ВВ првостепени суд не прихвата, будући да пристрасни и срачунати на избегавање кривице окривљеног, будући да је окривљени ВВ отац окривљеног, док је део исказа окривљеног ГГ, где каже да су снимци са сигуросних камера парфимерије чији је он власник, у којој су се раније критичног дана срили окривљени и оштећени, аутоматски обрисани након 15 дана, очигледно инконструисани тако да буду у складу са одбраном окривљеног, који закључак у свему прихвата и овај суд.

Из исказа оштећеног, саслушаних сведока и снимка са сигуросних камера, као и свих осталих доказа који су изведени на главном претресу у смислу одредбе члана 419 став 2 ЗКП, а које је првостепени суд правилно ценио и појединачно и у међусобној вези, у свему у складу са одредбама члана 16 став 2 и 3 ЗКП, несумњиво је утврђено да је окривљени предметно кривично дело извршио на начин како је то описано у изреци првостепене пресуде, па су жалбени наводи браниоца окривљеног којима се првостепена пресуда побија због погрешно утврђеног чињеничног стања, оцењени као неосновани.

Такође су оцењени као неосновани жалбени наводи браниоца окривљеног, да док је истрага трајала бранилац није био уредно обавештаван о предузетим радњама ОЈТ у Пожаревцу, да је снимак критичног догађаја браниоцу био доступан тек након подизања оптужнице, те да суд није поклатио веру сведоцима ГГ и ВВ, само из разлога што су исти предложени на главном претресу, а не раније, па је на тај начин повређено право на правично суђење и право на одбрану окривљеног. Ово из разлога што су сви изведени докази предложени у законском року, да је суд прихватио њихово извођење, а наводи да зато што нису предложени пре главног претреса, у каснијем току поступка нису прихваћени, су неутемељени и неосновани. Такође, током трајања главног претреса, оштећени је непосредно испитан у присуству свог браниоца, а на главном претресу су

прочитани и искази сведока дати у истрази, којима се бранилац окривљеног није противио, па су предњи жалбени наводи оцењени као неосновани.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама окривљеног стекла сва законска обележја кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 КЗ, са директним умишљајем, па су жалбени наводи браниоца окривљеног који се односе на погрешну примену кривичног закона, оцењени као неосновани.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, поводом жалбе браниоца окривљеног, Апелациони суд налази да је првостепени суд, сходно одредби члана 54 КЗ правилно утврдио околности које утичу да казна буде мања или већа, па је тако од олакшавајућих околности на страни окривљеног нашао да се ради о млађем лицу, старом 29 година, нежењеном, без деце и без сталног запослења, да га издржавају родитељи, а од отежавајућих околности његову ранију осуђиваност за кривична дела против имовине, и то оба пута у последњих пет година, најпре на условну осуду због кривичног дела тешка крађа, а затим због истог кривичног дела на ефективну казну затвора у трајању од једне године, да је оштећени малолетно лице, без родитељског старања, да се налази у хранитељској породици и да је у тешкој економској ситуацији, што је окривљени знао, као и да је окривљени приликом извршења кривичног дела показао одређену упорност, па је имајући у виду све напред наведене околности, правилно нашао да је казна затвора у трајању од две године сразмерна тежини кривичног дела и степену кривице окривљеног и као таква нужна за постизање сврхе кажњавања из члана 42 КЗ, у оквиру опште сврхе прописивања и изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

Стога су наводи жалбе браниоца окривљеног у погледу одлуке о казни оцењени као неосновани.

Из наведених разлога, на основу члана 457. ЗКП, Апелациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

Записничар
Тања Николић с.р.

Председник већа-судија
Оливера Бојовић с.р.